

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/38/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714010251
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6714010251.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Slavoj Sendeckého, na verejnom zasadnutí dňa 27. mája 2015, prejednal odvolania okresného prokurátora a obžalovaných F. U. a K. G., proti rozsudku Okresného súdu Zvolen z 20.02.2015 sp.zn. 5T/64/2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) ods. 2 Tr. por. z r u š u j e rozsudok okresného súdu u obidvoch obžalovaných vo výrokoch o uložených trestoch odňatia slobody a spôsobe ich výkonu.

Rozhodujúc sám v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovanú F. U., nar. XX.XX.XXXX v A. o d s u d z u j e podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 5 Tr. zák., § 46 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovanú pre výkon trestu odňatia slobody z a r a d' u j e do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaného K. G., nar. XX.XX.XXXX vo I. o d s u d z u j e podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2,3,8 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Tr. zák., § 46 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody z a r a d' u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovanej F. U. z a m i e t a.

V ostatných častiach zostáva napadnutý rozsudok okresného súdu nezmenený.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa boli obžalovaní F. U. a K. G. uznaní za vinných zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 11.11.2013 v čase okolo 21:35 hod. vo Zvolene, okres Zvolen, na autobusovej stanici SAD pri nástupišti č. 16 a č. 1 po predchádzajúcej vzájomnej dohode s M. B., nar. XX.XX.XXXX a A. H., nar. XX.XX.XXXX spoločne pristúpili k F. V., nar. XX.XX.XXXX, kde ho najprv oslovila obvinená F. U. s otázkou, kam cestuje a či nechce u nich prespať, s čím nesúhlasil, na čo k nemu priskočila obvinená F. U. a strhla mu z krku retiazku zo žltého kovu a zároveň ho aj udierala do oblasti tváre a vyhrážala sa mu zabitím, kde k poškodenému počas napádania hneď pristúpili obvinení K. G. a A. H., pričom obvinený

K. G. udrel poškodeného do oblasti tváre a následne mu A. H. vytrhol z rúk čiernu kabelu, v ktorej bola plynová pištoľ MOD-315 auto, kaliber 8 mm čiernej farby so zásobníkom a 1 ks slepého náboja, 8 mm C5, fľaša s alkoholom Familia-Vodka 0,2 l, mobilný telefón zn. Samsung a osobné doklady, peňaženka s finančnou hotovosťou 50,- Eur, s ktorou sa presunuli ďalej, kde ju prehľadal obvinený K. G. a vzal z nej plynovú pištoľ, z ktorej aj vystrelil, pričom, keď poškodený žiadal o vrátenie kabely a išiel po ňu k obvineným, do cesty sa mu postavil obvinený A. H. a udrel poškodeného do tváre, pričom obvinená M. B. spolu s ostatnými obvinenými sa poškodenému po celý čas vyhrážali, že ho zabijú, aby im dal pokoj a nevolal políciu, čo u poškodeného vyvolalo obavu o život, z ktorého dôvodu z miesta ušiel, aby vyhľadal policajnú hliadku, pričom po príchode policajnej hliadky obvinený K. G. odhodil retiazku poškodeného do trávy a vyššie uvedená plynová pištoľ bola nájdená u obvineného K. G. a fľaša s alkoholom Voda u M. B., čím týmto svojim spoločným konaním spôsobili poškodenému krádežou vyššie uvedenej pištole, finančnej hotovosti 40,- Eur, žltej retiazky a fľaše alkoholu Vodka 0,2 l F. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XX odcudzením škodu vo výške 100,50 Eur.

Za to boli odsúdení, a to obžalovaná F. U. podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 5, § 39 ods. 1,3 písm. e) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere štyri roky a šesť mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bola pre výkon trestu odňatia slobody zaradená do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný K. G. podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 39 ods. 1,3 písm. e) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere dva roky a šesť mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bol poškodený F. V. s nárokmi na náhradu škody odkázaný na občiansko súdne konanie.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podali v zákonnej lehote odvolania na jednej strane okresný prokurátor v neprospech obžalovanej F. U., a to do výroku o treste, na druhej strane obžalovaná U. v celom rozsahu a obžalovaný K. G. voči výroku o treste.

Okresný prokurátor považuje napadnutý rozsudok vo výroku o treste u obžalovanej F. U. za nezákonný, i keď v prvom rade neboli splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1,3 písm. e) Tr. zák., obžalovanej mal byť uložený nepodmienečný trest vo výmere minimálne šesť rokov. Poukazuje na skutočnosť, že obžalovaná počas celého trestného konania nedoznávala spáchaný skutok a tento absolútne neolutovala, na rozdiel od obžalovaného K. G.. Poukazuje na osobu obžalovanej, u ktorej ide už o druhé odsúdenie pre takýto trestný čin, resp. zločin, keď rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 2T/185/08 v spojení s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 5To/206/09 z 18.08.2009 bola uznaná vinnou zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., pritom bola odsúdená na trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov a osem mesiacov v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Už z toho je zrejmé, že uvedený skutok z 11.11.2013 spáchala len v krátkom časovom odstupe po výkone trestu, resp. jeho časti. Ani takéto odsúdenia samotný výkon trestu nezabránilo obžalovanej v páchaní rovnakého trestného činu. Bolo preto namieste pri ukladaní trestu aplikovať ust. § 38 ods. 5 Tr. zák., nakoľko došlo k opakovanému spáchaniu zločinu. S prihliadnutím na pomery obžalovanej, jej predchádzajúce odsúdenia, okolnosti spáchania skutku a postoj k trestnému konaniu má za to, že použitie ustanovení o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 1,3 písm. e) Tr. zák. nebolo dôvodné a súd mal ukladať trest odňatia slobody vo výmere päť rokov a šesť mesiacov až do osem rokov, keď u obžalovanej nebola zistená žiadna poľahčujúca okolnosť. Postupu súdu bránia okolnosti z hľadiska závažnosti skutku, ako aj okolnosti na strane obžalovanej a hlavne jej predchádzajúce odsúdenia, nedoznávanie skutku a okolnosti spáchania skutku. Navrhol preto zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložiť obžalovanej trest vo výmere minimálne šesť rokov, keď uložený trest považuje za neprimerane mierny, navrhla, aby takto rozhodol vo veci sám odvolací súd.

Naproti tomu obžalovaná F. U. sa domáhala zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie v zmysle ust. § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por., § 322 ods. 1 Tr. por.

V dôvodoch odvolania vyslovila presvedčenie, že jej vina preukázaná nebola a vinnou sa ani necíti byť. Súd prvého stupňa sa dopustil viacerých podstatných chýb konania, ktoré predchádzali napadnutým výrokom rozsudku. Taktiež nejasne a neúplne zistil skutkový stav veci a tento sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami, významnými pre rozhodnutie, existujú teda pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie je potrebné niektoré dôkazy opakovať, resp. vykonať ďalšie dôkazy. Aj napadnuté rozhodnutie nie je odôvodnené v súlade so zákonom v rozpore so zákonom § 168 ods. 1 Tr. por. Aj pri uznanej vine však považuje napadnutý rozsudok vo výroku o treste za neprímerane prísny a celkovo za nezákonný. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, teda, že by sa dopustila násilia voči obžalovanému, i keď nepopiera slovný konflikt s poškodeným. Aj tento konflikt bol vyvolaný správaním poškodeného voči nej. Poškodený na ňu útočil nielen verbálne, ale aj fyzicky, keď ju chytil za bundu a triasol ňou, nakoľko poškodenému žiadnu retiazku nevzala, ani s ňou nedisponovala, pritom poškodený vybral z tašky strelnú zbraň, na čo pristúpil k poškodenému obžalovaný Frolo, pričom aj ďalej poškodený v konflikte pokračoval s týmto obžalovaným.

Podľa jej názoru je výpoveď poškodeného nevieryhodná a nie je možné ju hodnotiť inak ako výpoveď nehodnovernú a v konečnom dôsledku nepravdivú. V jeho výpovediach je množstvo vnútorných rozporov, nezrovnalostí, nejasností a nelogických tvrdení, s ktorými sa súd nevysporiadal.

V ďalšom poukazuje na znalecký posudok znalcami vypracovanými z odboru zdravotníctva - odvetvie psychiatria, podaným F.. A. F. a F.. P. B., podľa ktorých ustálili, že poškodený nemá narušený úsudok, nebol u neho zistený deficit z krátkodobej, dlhodobej pamäti, a preto schopnosť poškodeného správne vnímať prežitú udalosť a tieto reprodukovať, nie sú narušené. S týmito závermi nesúhlasí, lebo znalecký posudok nebol vypracovaný tak, ako mal byť v súlade so zákonom, keď jeden zo znalcov, a to F.. A. F., fakticky vyšetrovali jej duševný stav, resp. duševný stav obžalovaného G. v čase, keď sporné posudky už boli vypracované v konečnej písomnej forme a predložené orgánom činným v trestnom konaní. Do konania prirátajú znalec F.. F. neskôr vypracoval znalecký posudok o jej duševnom stave, aj u obžalovaného G. a až následne ju navštívili v ústave na výkon väzby, nehovoriac o tom, že samotné psychiatrické vyšetrenie neprekročilo 30 minút a spočívalo v neformálnej komunikácii. Sám znalec na hlavnom pojednávaní priznal, že pri vyhotovení posudku a jej duševnom stave tento mimoriadne nezodpovedne a neprofesionálne bral do úvahy výsledky psychiatrického vyšetrenia, týkajúce sa úplne inej osoby. Je preto nevyhnuté do konania prirátajú do konania na vyšetrenie duševného stavu oboch obžalovaných a nových znalcov. Zo zdravotnej dokumentácie poškodeného totiž vyplýva, že poškodený pred spáchaním skutku, ktorý je predmetom tohto konania, opakovane utrpel veľmi vážne poranenia hlavy, čo malo za následok krvácanie do mozgu s následným ťažkým narušením osobnosti poškodeného, čo sa u poškodeného prejavovalo zhoršením schopností si úplne udalosti riadne a správne zapamätať. Sám poškodený si má pred ošetrovajúcim lekárom - či psychológom, sťažovať na problémy s pamäťou. Podľa doktorky B. na hlavnom pojednávaní u poškodeného neboli zistené žiadne závažné poruchy pamäte, hoci v tej istej výpovedi zároveň pripustila, že počas depresie, ktorou poškodený trpí, dochádza k ovplyvneniu pamäte.

Poukazujúc na tieto skutočnosti nie je možné jednoznačne brať za vieryhodné výpovede poškodeného v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní.

Obžalovaný G. vo svojich výpovediach na jednej strane uvádza, že počul, keď niekoho udrie, čo nevidel, na druhej strane v rámci tej istej výpovede suverénne uvádza, že mal vidieť, ako poškodenému údajne „vypálila“, pričom podľa tvrdení obžalovaného G. poškodeného mala dvakrát udrieť do oblasti tváre. G. nevedel uviesť, akým spôsobom mala získať do dispozičnej moci predmetnú retiazku, na druhej strane skonštatoval, že bezprostredne po skutku, keď sa mali nachádzať na nástupišti, sa jej mal G. opýtať, či má tú retiazku, resp. či ju ona vzala. Tiež podľa znaleckého posudku organizácie PEMMOS, s.r.o. v odbornom vyjadrení je ustálené, že retiazka bola predložená na skúmanie bez poškodení hodných zreteľa ako následok strhnutia z krku, že táto bola plne funkčná a kompletná, čo vylučuje záver skutkového deja, že mala strhnúť retiazku poškodenému z krku, teda by musela byť roztrhnutá a teda nemohla ju odcudziť z krku poškodeného jej strhnutím.

Súd teda hodnotil dôkazy vyložene len v jej neprospech, pritom sa nezaoberal dôsledne obhajobou obžalovanej a neodstránil nezrovnalosti ňou uvádzané v rámci obhajoby, ktoré rozoberá aj v dôvodoch odvolania.

Obžalovaný G. sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku len vo výroku o treste a uložení miernejšieho trestu. V dôvodoch odvolania vyslovil názor, že mu bol uložený neprimerane prísny trest a navrhol v tejto časti napadnutý rozsudok zrušiť a uložiť mu podstatne miernejší trest. Žiada zohľadniť skutočnosti, že na hlavnom pojednávaní sa prejavil ako pokorný s úprimným postojom k spáchaniu trestnej činnosti, ku ktorej sa priznal, pritom doznáním usvedčoval aj ostatné osoby, podieľajúce sa na páchaní tejto trestnej činnosti, teda predmetného skutku.

Žiadal zohľadniť tú skutočnosť, že od 14. roku svojho života žil ako bezdomovec, potom ako jeho otec nevýhodne predal byt, rodičia sa rozviedli, bol zverený matke, s ktorou prebýval v záhradnej chatke, pritom matka zomrela a tieto okolnosti ovplyvnili ďalší vývoj a život obžalovaného. Tiež nie je priaznivý jeho zdravotný stav, v ďalšom poukazuje na dĺžku trvania väzby približne 15 mesiacov do uvedeného rozhodnutia. Poukazuje na zákonné ustanovenia, vrátane čl. 46 Ústavy SR, ktoré boli porušené napadnutým rozsudkom vo výmere trestu.

Krajský súd na základe odvolaní odvolateľov preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť napadnutého rozsudku u oboch obžalovaných, ako aj konanie, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, a to v tých častiach, v ktorých napadli odvolanie, pritom zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa je zákonný v jeho výrokovej časti o vine, vrátane právneho posúdenia predmetného skutku u oboch obžalovaných, keď obžalovaný G. sám uznal svoju vinu na hlavnom pojednávaní a dokazovanie v tomto smere vo vzťahu k nemu bolo vykonané viacej vo vzťahu k výroku o treste, ako k výroku o vine, vzhľadom však ku skutočnosti, že ide o spolupáchateľstvo spoločným konaním viacerých páchatel'ov, v tejto veci obžalovaných U. a G., dokazovanie bolo preverené pred odvolacím súdom v podstate v celom rozsahu týmto obžalovaným.

Súd prvého stupňa vykonal všetky dostupné dôkazné prostriedky v záujme ustálenia skutočného stavu veci, a to pri plnom rešpektovaní všetkých základných zásad trestného konania pri vykonávaní dôkazov. V dôvodovej časti napadnutého rozsudku vysvetlil, ktoré skutočnosti mal za preukázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové a právne závery a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov jednotlivo i v ich súhrne, a to v súlade s ust. § 2 ods. 12 a § 168 ods. 1 Tr. por.

Súhrn priamych a nepriamych dôkazov, rozvedených v dôvodovej časti napadnutého rozsudku bol vyhodnotený na základe zásad správneho myslenia a vnútorného presvedčenia v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a tieto dôkazy a úvahy o nich vedú aj odvolací súd k záveru, že obaja obžalovaní sa dopustili trestnej činnosti a to tak, ako bola ustálená vo výroku o vine u oboch obžalovaných.

Odvolací súd sa nestotožnil s námietkami obžalovanej U. o procesných a hmotnoprávných pochybeniach prvostupňového súdu pri konaní, dokazovaní a rozhodovaní, ako aj pri vyhotovení rozsudku v jeho písomnej forme, napadnutý rozsudok je dostatočne zrozumiteľným a zodpovedajúcim zákonu, preto si odvolací súd tieto dôvody osvojil, stotožňuje sa s nimi, a preto v ďalšom na ne iba poukazuje. V podstate na všetky námietky obžalovanej U. bolo zodpovedané aj v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o zásadné spochybnenie v zmysle procesných pochybení, namietaných obžalovanou prostredníctvom obhajcu v dôvodoch odvolania, tu odvolací súd musí konštatovať, že aj na procesné nezrovnalosti v znaleckom posudku znalcov z odboru psychiatrie, hlavne pokiaľ ide o prístup k znaleckému posudku, pri jeho vypracovaní zo strany znalca F. A. F., s týmito sa vysporiadal okresný súd tak, že v zásade tento dôkaz v časti týkajúcej sa tohto znalca bral ako absolútne neprijateľný v zmysle § 142 ods. 1 Tr. por. a tiež nemohol prihliadnuť a neprihliadal k tomuto znaleckému posudku ako celku k otázkam vypracovaného znaleckého posudku k otázke duševného stavu oboch obžalovaných. Ani odvolací súd nemal z vyjadrení poškodeného a ostatných dôkazov v konaní pochybnosti o narušení zdravotného stavu oboch obžalovaných a pokiaľ možno brať výpoveď znalkyne na hlavnom pojednávaní, teda F. B., ani z jej poznatkov a pozorovaní nevyplýva pochybnosť o zdravotnom psychickom stave oboch obžalovaných a dôvod na skúmanie duševného stavu oboch obžalovaných, teda má sa za to, že obaja obžalovaní, zvlášť obžalovaná U., ktorá namieta tento posudok, nejaví známky takého narušenia, že by si nebola vedomá a nerozoznala nezákonnosť svojho konania a nevedela ovládať svoje konanie,

a to ani v minimálnej miere, konala zjavne premyslene za účelom dosiahnutia zisku obohatením sa, a to aj vykonaním násillia voči poškodenému, zrejme z tohto dôvodu aj využila slovný predchádzajúci konflikt medzi účastníkmi tohto skutku, už aj odsúdenými v tejto veci, na spáchanie skutku v zmysle výrokovej časti rozsudku.

Správne potom bolo aj konanie u oboch obžalovaných podradené pod príslušné zákonné ustanovenia Trestného zákona.

Na druhej strane odvolací súd zistil pochybenie súdu prvého stupňa vo výroku o treste u oboch obžalovaných, preto v tejto časti napadnutý rozsudok zrušil a rozhodol sám vo veci.

Odvolací súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu u oboch obžalovaných pristupoval diferencovane k podmienkam na uloženie trestu v súlade s ust. § 34 ods. 1,4 Tr. zák., vrátane následne aplikovaných ustanovení § 38 ods. 5 Tr. zák. u obžalovanej U., keď odvolací súd nezistil ani jednu podmienku pre ukládanie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby, naopak, boli splnené zákonné podmienky pre ukládanie trestu s použitím § 38 ods. 5 Tr. zák., vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaná krátko po vykonaní predchádzajúceho zločinu toho istého druhu sa dopustila opätovne takéhoto skutku a zločinu, predchádzajúci trest ani v minimálnej miere nespĺnila zákonom sledovaný účel a obžalovanej v páchaní ďalšej trestnej činnosti a jej prevýchove, ale skôr v represívnom pôsobení na jej osobu, nevidí inú cestu, ako uloženie trestu v sadzbe upravenej podľa § 38 ods. 5 Tr. zák., a to nie na samej dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby, ale trest prísnejší, a to s prihliadnutím na osobu obžalovanej, jej predchádzajúci spôsob života, závažnosť predmetného skutku a zločinu a tiež na potrebu ochrany spoločnosti pred ďalším takýmto protizákonným konaním obžalovanej. Za zodpovedajúci trest považoval uložený trest vo výmere siedmich rokov odňatia slobody, a to v ústave na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, pretože v posledných desiatich rokoch bola vo výkone trestu odňatia slobody pre iný úmyselný trestný čin - zločin.

U obžalovaného K. G. naproti tomu zistil pochybenie súdom prvého stupňa v jeho neprospech, či dostatočne súd prvého stupňa nebral v úvahu osobné pomery obžalovaného, na ktoré sám poukazuje tak v odvolaní, ako aj vyplýva i z ostatných dôkazov, vrátane toho, že doposiaľ nebol súdne trestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody, ide o štyri potrestania z minulosti, ktoré mu boli uložené pre menej závažné trestné činy, pre ktoré bol odsúdený na tresty na slobode, či už podmienkový trest, peňažný trest, ale predovšetkým sa na obžalovaného pozerá, akoby nebol odsúdený. Tiež nemožno prehliadnuť postoj obžalovaného a poľahčujúce okolnosti v zmysle ust. § 36 Tr. zák., ktoré prevažovali, resp. nebola zistená priťažujúca okolnosť a boli splnené zákonné podmienky pre aplikáciu ust. § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Tr. zák., tiež s prihliadnutím na mieru prispenia obžalovaného pri objasňovaní trestnej činnosti a usvedčovaní zo spáchania predmetnej trestnej činnosti aj ostatných spoluobžalovaných. Podľa názoru odvolacieho súdu, aj uložený trest, ktorý v podstate obžalovaný vykonal väzbou, aj v dlhšej dobe ako uložený trest, splní zákonom sledovaný účel z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie.

Tieto skutočnosti viedli odvolací súd k rozhodnutiu v zmysle výrokovej časti tohto rozsudku. Odvolací súd pritom zamietol odvolanie obžalovanej F. U. ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.